

Αξιότιμε Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ,

Θέλουμε να σας επισημάνουμε ένα θέμα που απασχολεί εκατομμύρια συνομηλίκους μας σε εκατοντάδες χώρες του πλανήτη. Παιδιά κάτω των 18 ετών συμμετέχουν σε πολεμικές συγκρούσεις, αλλά και προσωπικές διαμάχες. Εκατομμύρια από αυτά τα παιδιά έχουν χάσει τη ζωή τους κρατώντας όπλο και υποστηρίζοντας τον αγώνα που τους αναγκάζουν να δώσουν. Γι' αυτά τα παιδιά ο πόλεμος παύει να θυμίζει παιχνίδι, είναι επικίνδυνη και βίαιη πραγματικότητα. Εμείς σας ξεκαθαρίζουμε ότι αυτά τα παιδιά είναι παιδιά και αναγκάζονται να γίνονται στρατιώτες, όχι με τη θέληση τους. Εσείς είστε μία φιλειρηνική οργάνωση, μα αν γίνεται πόλεμος, φροντίστε, τουλάχιστον, να γίνεται δίκαια και σωστά.

Όπως αναφέρεται παραπάνω τα παιδιά-στρατιώτες παλεύουν καθημερινά χάνοντας τη ζωή τους, άρα είναι κοινό κακό αφού χάνονται οι απογόνους σας. Τα παιδιά μένουν σακατεμένα, είτε σωματικά είτε ψυχικά. Αφήνουν ένα κομμάτι της ζωής τους εκεί, στον πόλεμο, τρομάζοντας τους για μια ζωή. Έτσι δημιουργούνται εγκληματικές φυσιογνωμίες που ίσως βλάψουν την ανθρωπότητα στο μέλλον. Τα παιδιά ξεκινούν πιστεύοντας σε κάτι συναρπαστικό και στη συνέχεια ανακαλύπτουν τη δολερή αλήθεια του πολέμου. Τα παιδιά παύουν να ονειρεύονται και όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα προσωπικά και κοινωνικά προβλήματα. Και γιατί; Για μια ανοησία.

Έτσι σας παρακαλούμε, από μέρους τους, να τους διαδώσετε έτσι ώστε να μην υποστούν αυτή τη βία κι άλλα παιδιά. Θα σας προτείναμε για μέσο σας τη πληροφόρηση. Μέσω τηλεόρασης, ραδιοφώνου και διαδικτύου, μικρά σποτάκια και μηνυματάκια να τρέχουν ανά τον κόσμο. Ακόμη μια ενημέρωση στις περιοχές που πραγματοποιούνται πόλεμοι ή επρόκειτο να πραγματοποιηθούν θα ήταν πολύ χρήσιμη. Αν πάλι ήταν στο χέρι σας, θα μπορούσατε να ασκήσετε ποινική δίωξη σε όποιον δε σεβαστεί το δικαίωμα αυτό και με αυτόν τον τρόπο να παραδειγματίσετε τους υπόλοιπους.

Είστε μια οργάνωση που είναι υποχρεωμένη, όπως όλοι μας, να δικαιώσουμε τον αγώνα των παιδιών. Ελπίζουμε τα παραπάνω επιχειρήματα να σας έπεισαν.

Με εκτίμηση
οι μαθητές της ΣΤ'3 τάξης

του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Λαμίας, Ελλάδα

Αξιότιμε Γενικό Γραμματέα του Ο.Η.Ε ,

Σας στέλνουμε αυτό το γράμμα για να σας πείσουμε να κάνετε μια προσπάθεια να αλλάξετε τα παιδιά στρατιώτες σε απλούς ενήλικους, έφηβους... αλλά πάνω απ' όλα σε παιδιά. Ξέρατε ότι σε περισσότερες από 85 χώρες που βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση, βάζουν μικρά παιδιά για να αναπτύξουν το στρατό που καλά-καλά δεν έχουν ολοκληρώσει την παιδική ηλικία τους και δεν έχουν χαρεί το παιχνίδι, την εκπαίδευση και την φροντίδα; Για αυτό το λόγο και μόνο αποφασίσαμε να σας στείλουμε αυτή τη επιστολή για να εξασφαλίσετε την εκπαίδευση, την ζωή, το παιχνίδι και την φροντίδα. Ξέρατε ότι στις χώρες αυτές, σχεδόν τα 2/3 του πληθυσμού είναι σκοτωμένα παιδιά κι ο λόγος αυτού να είναι ο πόλεμος; Πώς θα σας φαινόταν άραγε εάν ήσασταν εσείς στη θέση ενός αγοριού ή κοριτσιού στρατιώτη; Θα είχατε υποστεί ζημιές, όχι μόνο στον οργανισμό σας αλλά και στην ψυχολογία σας. Θα ασκούσαν συνεχώς πάνω σας βία και θα σας υποχρέωναν να μάθετε να κρατάτε όπλα και όχι μόνο. Σκεφτείτε μόνο τις μάνες αυτών των παιδιών που κλαίνει κάθε μέρα και προσεύχονται να ξαναδούν τα παιδιά τους μετά τον δυσάρεστο πόλεμο. Για αυτά τα παιδιά ο πόλεμος δεν είναι «παιχνίδι» αλλά μία κατάρα που τους ακολουθεί σε όλη τους τη ζωή. Σας πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι ασκώντας σε αυτά τα παιδιά βία, αυτά θα την ασκήσουν σε άλλους συγγενείς και φίλους; Τα παιδιά αυτά οπλίζονται από τα 10 τους χρόνια, για όλη τους τη ζωή. Αναρωτηθήκατε ποτέ ότι εάν δεν ζήσουν αυτά τα παιδιά, δεν θα υπάρχει αναπαραγωγή του ανθρώπου σε αυτές τις περιοχές και ότι ο πληθυσμός θα μειωθεί κατά πολύ;

Για όλους αυτούς τους λόγους, εσείς και οι συνεργάτες σας πρέπει να προσπαθήσετε για το καλό αυτών των άτυχων παιδιών. Κάνοντας λοιπόν αυτό το μεγάλο βήμα, πολλοί συνάνθρωποι μας θα βοηθήσουν όχι μόνο μέσω των υπολογιστών και των Μ.Μ.Ε αλλά και οικονομικά. Έτσι θα σταματήσουν να υπάρχουν παιδιά-στρατιώτες, θα έχουμε αύξηση του πληθυσμού κάθε χρόνο και εμείς οι ίδιοι θα νιώθουμε βαθιά μέσα στα στήθια μας ότι κάναμε το σωστό και ότι τόσα παιδιά μας θεωρούν σαν ήρωες και φύλακες αγγέλους του. Σκεφτείτε αυτά τα παιδιά σαν να ήταν δικά σας, δεν πρέπει λοιπόν να τα βοηθήσετε και να τους ανοίξετε μια άλλη πόρτα στη ζωή; Όπως βλέπετε δεν έχουν όλα τα παιδιά την πολυτέλεια για ελευθερία, εκπαίδευση, ανεξαρτησία και φροντίδα όπως την έχουμε όλοι εμείς.

Φτιάχνοντας λοιπόν εσείς σπίτια, όχι πολυτελής αλλά να κρατιούνται, μπορείτε να δημιουργήσετε μεγάλα πλατιά χαμόγελα. Μπορείτε επίσης να τους παρέχετε θέσεις εργασίας (στους γονείς) και υποχρεωτική φοίτηση στο Δημοτικό και γιατί όχι και στο Γυμνάσιο. Επίσης θα μπορούσατε να διδάξετε σε αυτά τα παιδιά, πώς να υπερασπίζονται το εαυτό τους και ποια είναι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις τους. Έτσι τα παιδιά εάν ξαναέρθουν στην ίδια κατάσταση να μπορέσουν να υπερασπίσουν όχι μόνο τον εαυτό αλλά και τους συνάνθρωπους τους που είναι αδύναμοι και φοβούνται. Αν τα κάνετε όλα αυτά λοιπόν, θα έχετε ήδη δημιουργήσει ένα κράτος... ένα αξιοπρεπές και με πολιτισμό κράτος. Τέλος θα θέλαμε να δώσετε προσοχή και προτεραιότητα σε αυτό το γράμμα που με αγάπη για τους συνανθρώπους μας σας στείλαμε.

Με εκτίμηση οι μαθητές του
Στ3 του 11ο Δημοτικού Σχολείου Λαμίας(Ελλάδας)

Αξιότιμε Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ,

Σας απευθυνόμαστε επειδή θα θέλαμε να σας μιλήσουμε για ένα θέμα για το οποίο πασχίζουν διάφορες χώρες και αυτό το θέμα είναι για τα παιδιά στον πόλεμο. Σύμφωνα με τους νόμους όλων των χωρών απαγορεύεται η χρήση των όπλων από μικρά παιδιά καθώς τα όπλα δεν είναι παιχνίδι και μπορεί ακόμα να χάσουν και την ίδια τους την ζωή. Αλλά δεν το απαγορεύουν μόνο οι νόμοι γιατί είναι και θέμα ανθρωπιάς. Δεν μπορεί ένας γονιός να βλέπει το ανήλικο παιδί του να πολεμάει και να έχει την ανησυχία μήπως του κοστίσει και την ίδια του τη ζωή. Τα παιδιά επίσης, έχουν και αυτά δικαιώματα όπως στην μάθηση και στο παιχνίδι πράγμα που κάποιοι άνθρωποι δεν το καταλαβαίνουν. Πρώτα απ' όλα δεν θα πρέπει να υπάρχουν παιδιά στρατιώτες γιατί το κρότος θα πρέπει να έχει τους απαραίτητους κανόνες για μια τέτοια περίοδο έκτακτης ανάγκης. Δεύτερον τα παιδιά σε τέτοιες ηλικίες θα πρέπει να απασχολούνται και να τους νοιάζουν οι υποχρεώσεις τους όπως το σχολείο και αλλά πράγματα που τους απασχολούν και όχι το τι θα κάνουν στον πόλεμο, αν θα έχουν ένα πιάτο φαγητό ή ακόμα και αν την επόμενη ημέρα θα είναι ζωντανοί.

Η λύση αυτών των προβλημάτων δεν είναι και πάρα πολύ δύσκολη καθώς μπορείτε να κάνετε μια απογραφή παιδιών που ζουν σε μια συγκεκριμένη ώρα και όταν γίνει ένα τέτοιο γεγονός να παρθούν τα αναλογία μετρά από το κράτος και έτσι θα μπορούν να μετρηθούν τα παιδιά που λείπουν. Επίσης θα μπορούσε να γίνει μια ενημέρωση για αυτό το θέμα στους γονείς αλλά και στα παιδιά τι μπορούν να κάνουν σε αυτές τις κρίσιμες στιγμές. Και έτσι με αυτούς τους τρόπους μπορούν να γλυτώσουν πολλές ζωές.

Με εκτίμηση,

Οι μαθητές τις ΣΤ3 τάξης 11^{ου} Δημοτικού σχολείου Λαμίας Ελλάδα